

El desconcert d'en Boyle

Carles Torres

associació
**helena
jubany**
i lorente

2 DE DESEMBRE DE 2017 / OBRA GUANYADORA
DEL X **PREMI HELENA JUBANY** DE NARRACIÓ CURTA
O RECALL DE CONTES PER A SER EXPLICATS

L'AUTOR

Foto: Sergio Cañizares

Carles Torres (Eivissa, 1974).

Llicenciat en Filologia Romànica per la Universitat de Barcelona, ha combinat l'ensenyament de català per a persones adultes i l'assessorament lingüístic, amb col·laboracions en diversos mitjans de comunicació. Ha set coordinador, redactor i corrector del setmanari en català "Mola", que va començar a publicar *Diario de Ibiza* el 2002. Des de 2015, n'és el redactor a l'illa de Formentera. Ha realitzat per a la Televisió d'Eivissa i Formentera diversos reportatges i programes de caire cultural, patrimonial i lingüístic, entre d'altres, "Fet aquí" (2006) i "Ensenya la llengua" (2008 i 2010). Des de 2014, és codirector de la revista *Eivissa*, publicació editada per l'Institut d'Estudis Eivissencs. De 2007 a 2010, va exercir d'assessor lingüístic a l'Ajuntament d'Eivissa.

Els anys 2014 i 2015 obté el premi de relats curts Joan Castelló Guasch, convocat pel Consell Insular d'Eivissa, pel conjunt de narracions *Vuit vents* i *El domini dels diumenges*, respectivament. L'any 2016 obté el premi de poesia Ciutat d'Eivissa amb l'obra *Nits amb xicana*.

Actualment, i des de 2010, és el responsable del Servei d'Assessorament Lingüístic del Consell Insular de Formentera, illa on resideix, concretament a la vènda de la Miranda i Cala Saona, des de 2014.

El desconcert d'en Boyle

Carles Torres

Dedicat als dies assenyalats;
com ara, els de Santa Maria.

© **Associació Helena Jubany i Lorente**, 2017
<http://helena.jubany.cat/associacio>

Autor:
Carles Torres

Il·lustració de portada:
Graficamente

Disseny gràfic i compaginació:
Joan Jubany i Lorente

Correcció lingüística:
Carles Torres
Joan Jubany i Itxart

El desconcert d'en Boyle és l'obra guanyadora del **X Premi Helena Jubany** de narració curta o recull de contes per a ser explicats, que s'ha lliurat a Mataró el 2 de desembre de 2017, coincidint amb el 16è aniversari de la mort de l'Helena.

Els elements són certs cossos primitius i simples
que no estan formats d'altres cossos, ni un dels altres,
i que són els ingredients dels quals es componen
immediatament i en els quals es resolen en darrer terme
tots els cossos perfectament mixtos.

Robert Boyle, El químic escèptic, 1661

Les químiques

Varen percebre fluir la química de seguida entre tots dos. Ell era el cosí d'un amic de l'amo de la casa on es feia la festa, i ella, una amiga de la germana d'un amic en comú. I sense amollar-se d'aquella primera mirada –tan ferma que hauria sostingut els equilibris d'un funàmbul–, varen començar a cobrar aquell fil invisible per rodar la piscina il·luminada, acabar un davant l'altre i somriure.

Aquella química efervescent no va desaparèixer en la conversa, i les paraules, precises i arrodonides, s'acoblaren en l'un i en l'altre, com les peces toves d'un gran joc de construcció. La seva primera besada –tot just passada la mitjanit, en un racó, aliens a la festa– va ser càlida i inexperta alhora, llarga i intensa. Els llavis s'amelaren, l'un sobre l'altre, com quan la neu sense vent es posa sobre la terra o la nit, i la fonen.

Però tot just es varen desaferrar, ja comprovaren com de terrible podia seguir actuant la química, i caminar sola. I tan sols uns instants després, ell va detectar al voltant de la boca d'ella, la mateixa granissada que ella va detectar al voltant de la boca d'ell. De primeres, culparen el maquillatge –un parell de retocs molt lleus– i la colònia –molt fresca i estiuenca–, com a causants d'aquells minúsculs brots cutanis que havien brollat al voltant de les boques.

Però no: des d'aquella primera besada que ho va començar tot, cada cop que es palpaven, que es fregaven, per poc i breu que fos el seu contacte; cada volta que provaven de besar els llavis o la pell de l'altre; cada vegada que s'agafaven de les mans o s'abraçaven en el seu desconsol, els seguia una terrible borronada instantània a la pell, uïssos, irritació ocular o picor de nas.

Ja porten visitats quatre dermatòlegs, un dels quals, a Barcelona. El tercer, el deixaren quan a ell se li escaparen unes llàgrimes que navegaren galtes avall el seu pH, en sentir confirmar a l'especialista, molt seriós, que, efectivament, tots els resultats de les proves realitzades indicaven que la cosa venia de la química.

Les lectures

Combaten la son, l'estrès, el mal d'esquena, el mal dels pits i dels mugrons d'ella, i la fatiga general dels pares principiants, amb una solitària distracció: els llibres. Els llibres sempre els han acompanyat. Es conegueren a la cua d'una signatura de llibres d'una autora que encara segueixen amb devoció. I a partir d'aquella primera trobada, els llibres i els autors en comú varen ser el principal tema de les cites següents, juntament amb les lectures ineludibles que s'anaven recomanant.

Feia quatre anys d'allò. I ara, com que amb els bessons els és impossible llegir tot el que voldrien com abans, comparteixen i llegeixen un sol llibre per torns. Cadascú en llegeix deu pàgines, i hi deixa una marca. Aleshores, aquell, com un joglar, explica i narra a l'altre, mentre banyen els bessons, els duen al pediatre o preparen les farinetes, què ha passat al llarg d'aquelles deu pàgines amb tots els detalls possibles. Després, l'altre reprèn la lectura, llegeix les seves deu pàgines, i repeteix l'operació.

Una nit, mentre els bessons dormen sobre ell a la sala, a ella li ha tocat llegir les deu darreres pàgines d'un llibre policíac que els està agradant molt. De sobte, ella arriba a la darrera pàgina, i aconsegueix amb prou feines tancar el llibre, perquè s'adorm, i es tanca, rendida, també.

Ell se la mira, guardià de tres sons en el silenci de la sala, una mica decebut. Té unes ganes terribles de saber com acaba el llibre, i encara que ha seguit els ulls de la companya per llegir-hi la trama, no els ha sabut interpretar. Calcula si despertar-la o no, calcula com s'enfadarà si la desperta i, cosa que és més important, calcula quan li passarà l'enuig.

Mentre està pensant allò, observa com un dels bessons s'agita uns instants, i obre els ulls, per tancar-los de seguida. Ell se'l queda mirant, i molt fluixet, s'escura la gola. Cap resultat. Torna a escurar-se el coll una mica més fort, i aleshores el bessó es desperta i comença a plorar. Tot d'una, el germà també l'imita, i de seguida la dona se sobresalta i obre els ulls.

L'home, que ha començat a acotxar els bessons amb els braços, se la mira amb cara de circumstància. I quan la dona s'aixeca de la butaca per agafar un dels bessons i no mira, ell besa el bessó que ha despertat, i li articula un gràcies sobre el borriçol del cap, que no pronuncia.

Les fotografies

A la rua, l'ordre de la comparsa s'havia disposat d'aquesta manera: en primer lloc, les taronges, després les pomes, els mangos i els plàtans i, tancant la desfilada, els melicotons. Aquella disposició el va disgustar molt, perquè a ell li havia tocat ser taronja; i a ella, melicotó.

Per això, disfressat amb aquella bossa d'escombraries industrial i farcida de boletes d'escuma, va decidir, a poc a poc, quedar-se enrere i, seguint el ritme de la música estrident que els altaveus vomitaven, sense deixar de sostenir el somriure com qui sosté una canya, arribar, d'alguna manera, fins als melicotons del final.

Quan aquella taronja va ser entre les pomes, aquestes la volgueren retornar al seu lloc. Però amb les espitjades i estirades només varen aconseguir una cosa: que la bossa gegant de la disfressa de taronja es foradàs per un dels caires i anàs perdent, lentament, el farciment. Quan va ser entre els mangos, ja havia perdut un quart d'aquelles boletes, i la seva disfressa seguia sucant-se.

Però ja es trobava en un punt de no retorn. I quan després de superar el refús dels plàtans, altius i d'un groc encès, arribà per fi als melicotons, es va parar finalment devora d'ella, rendit per la lluita macedònica, amb tan sols la meitat del material dins la disfressa, alenant fortament, i convertit en una subtil i sucosa mitja taronja, per a les fotos de després.

Les famílies

Quan la porta de l'ascensor es tanca, recorda com de petita li feia molta gràcia sentir a dir dels majors dues coses. La primera era allò de tenir la vista cansada. Quan sentia dir-ho, ella s'imaginava un munt de butxaques on, allargades i en silenci, les vistes descansaven, endormiscades, per recuperar-se.

Però ara que torna de l'òptic i li han dit que té la vista cansada, la cosa ha canviat. Vista cansada, de què, pensa, mentre segueix pujant per l'ascensor. De mirar què, qui, on, quan. Mirar li ha set una operació senzilla des de sempre. Ha mirat per les butxaques, i dins els armaris, ha mirat per baix i per dalt, ha mirat per ella i pels altres. Ha mirat prim, a vegades. I sempre ha mirat per on anava i amb qui hi anava.

Tanca els ulls i veu l'home i el fill a la sala. Miren la televisió i esperen el sopar com pardalots d'un niu. Potser té la vista cansada d'aquells dos. Se'ls estima, però sens dubte la cansen amb els seus malcriüms. Potser sí que té la vista cansada de fer tants dinars i tants sopars i tantes bugades i planxades per a aquells dos, que només es parlen quan hi ha futbol o el debat sobre l'estat de la nació.

Quan arriba al replà i obre la porta, se'n va directe a la sala. Se'ls troba, efectivament, al sofà mirant futbol. Sense dir res, s'asseu entre

tots dos, que se la queden mirant, estranyats, mentre li fan lloc una mica remugant.

De sobte, ella es descalça i posa els peus sobre la tauleta. I amb els ulls ben tancats, s'enduu el dit als llavis per demanar-los silenci, i provar, per primera vegada, el plaer conscient de les cames altes.

Les esperes

Quan va rebre el missatge que deia que li havia preparat un pla perfecte per a aquella nit, ell es va començar a imaginar tot de possibles plans perfectes per fer amb aquella dona que tot just estava coneixent. Un sopar en algun italià, amb pasta exquisida i vi saborós. Una passejada nocturna pel centre històric, per acabar menjant un panet de llom i formatge i cervesa en alguna plaça del sis-cents. O bé, un sopar a ca seva, amb la taula parada a la terrassa, espelmes, amb tiramisú de postres, i una bona pel·lícula al portàtil per veure a mitges.

Trobà estrany que el citàs just darrere del despatx del seu cap. “Haurà d’acabar alguna feina”, pensà. Hi arribà puntual, i després d’esperar uns instants, de sobte va sentir xitar algú. Era ella. Quan es va encaminar cap al carreró fosc des d’on el cridava, ella es desferrà de la paret i el va besar. Vestia botes, malles i una jaqueta amb caputxa, tota de negra. I també era negra la petita motxilla que duia penjada de les espatlles. I tot mormolant, va amollar fluixet:

–Avui només has de vigilar, tot ho faré jo, aquesta vegada... No aguant el meu cap, és tan cretí que penja els quadres abstractes del revés... No l’aguant. No es mereix la col·lecció d’art modern que té... Et sembla bé?

I sense donar-li temps per dir-hi res, el tornà a besar, s’aferrà a

un fanal, pujà fins a la terrassa, la porta de la qual ja havia deixat en pes a la tarda, i es perdé dins el despatx. No tardà ni dos minuts a canviar el quadre per la còpia perfecta, que va haver de col·locar també del revés, sortir per la terrassa i deixar-se anar pel fanal fins a arribar on era ell.

–Tenc gana. –va dir-li– Unes tapes? Per cert, demà què fas?

Els pernils

Arriba a la secció de xarcuteria just quan aquella dona demana pels pernils salats. La dependenta, na Lali, li'n recomana un, que és diferent del que ell s'emporta i que troba boníssim. Quan la dependenta no mira, ell fa un senyal a la desconeguda i li recomana el seu, en veu molt baixa, com en una confidència. Ella l'observa, li somriu, però li diu que s'estima més aquell pernil. Li ho diu també en veu baixa, seguint-li el joc, com si tenguessin espies al voltant.

De sobte, na Lali es gira, i d'entre els ous apilats i els formatges, fa aparèixer, abraçats a la fulla d'un ganivet, uns talls de pernil perhom perquè el tastin. Quan ho fa, el troba molt més bo que el que acostuma endur-se ell i que acabava d'aconsellar a la desconeguda. Però calla, i tan sols fa capades. Quan na Lali ha acabat de despatxar la desconeguda, li demana, discretament, dos-cents grams d'aquell nou pernil.

A casa, a la nit, desembolica el nou pernil assegut a la butaca de la sala. Se'l mira. Se'l mira molt: hi observa els rierols blancs del greix, estrets, com les línies del palmell, i lluent. En pinça delicadament el primer tall, i se'l duu a la boca. I quan se l'hi desfà, com un núvol, torna a pensar, com en tota la tarda, en la dona desconeguda de la botiga, i com li ha somrigut, també a la cua, esperant per

pagar. Hi pensa amb aquell gust i textura fonent-se dins la boca, i hi pensa quan es llepa els llavis amb la punta de la llengua que els deixa humits.

I quan és a punt de pinçar el segon tall de pernil, i pensar en aquella dona desconeguda amb la punta dels dits untats, i els llavis humits i salats, sent a la cuina la parella trescar i remenar impacient dins la nevera. I s'adona que s'ha tornat a deixar el pernil dolç, baix en sal, d'ella.

Els mobles

Recorda els llums del seu pis d'estudiants, i se'ls imagina a la nova casa. Eren senzills, no feien gaire llum, però els havia pinçat a la prestatgeria i, enfocant-ne cada un de tots tres cap a un costat diferent, provocaven un gran efecte. Li agrada la idea, i mirant-se el pany altíssim de paret del nou apartament, hi projecta mentalment aquells flexos.

En troba uns de semblants en una botiga en línia. També hi troba unes lleixes que es claven a la paret i estalvien espai. Les compra, i s'està tot el cap de setmana per instal·lar-les.

El cap de setmana següent compra el sofà, l'estora a joc i la tauleta. El següent, el dedica a les plantes que vol tenir, tres. Les vol petites, per veure-les créixer amb la llum que entra a la sala, l'aigua amb què les rega i l'adob que els compra.

Setmana rere setmana, les quatre parets de l'apartament van quedant enllestides. Ja té tots els llibres col·locats a les estanteries, les plantes semblen viure-hi bé i els flexos donen al conjunt la il·luminació moderna que necessitava l'espai.

A pesar d'això, assegut al sofà, i en mirar-s'ho tot, no s'acaba de trobar còmode. S'ajeu al sofà, s'ho torna a mirar tot, i tampoc. Es posa dret. S'enretira unes passes fora de l'espai i la cosa millora.

Torna al sofà. S'ho mira novament, i no s'hi agrada. Tots els mobles són moderns, d'estil urbà, infal·libles. Però s'hi sent estrany. Ja no hi fa joc.

Encén el televisor, se'n va cap a la cuina i es prepara el sopar. Quan el té llest, torna a la sala i s'asseu al sofà. Però no és bo a fer dos mossos seguits. Torna a agafar el plat i se'l menja, gairebé a les fosques, a la cuina, mentre li arriben del televisor de la sala les veus, idònies, dels altres.

Els dissabtes

És rasant amb l'ungla una petita taca aferrada de no sap de què, que torna a pensar-hi. Però quan fa saltar del vidre de la finestra aquell petit pinyot de no sap de què, nota com el mal pensament, el pensament circular i corrosiu, també salta i va a parar devora la pota de l'escala on s'ha enfilat per fer dissabte. En tornar a ser a terra, l'agraña, i el recull amb l'aplegador.

Ara és el torn del moble del televisor. Quan hi fa una passada, traça una línia corba i ampla. Aleshores, a cada un dels costats d'aquell camí, camps i camps de pols, hi situa més pensaments dolents circulars com pilotes de ping-pong: si ja no l'estima, si mai l'ha estimat, si trobarà algú aviat, si tot era mentida... A cada passada del pedaç, el moble va quedant lluent, i els seus pensaments, després d'enlairar-se i restar en suspensió uns instants, van desapareixent...

S'adona que fer dissabte i sentir-se millor van de la mà. I ara calcula què cal fer net de forma urgent. Sens dubte: els fogons de la cuina, perquè l'ex cuinava beníssim. Se n'hi va, i després de ruijar-hi mitja ampolla de desengreixant, s'hi posa amb força i sense aturar-se.

A cada passada del fregall frenètic, va veient totes les imatges del seu romanç fracassat a gran velocitat: les primeres cites, el primer so-

par, el primer cotxe, el primer llit... Sobre els fogons va formant-se un brou fosc, viscós i escumós. És en la darrera passada, per eixugar-ho tot, que la cosa llueix, i que respira i se sent el pensament fresc, renovat i amb fragància de llimó.

Fer dissabte ha set bona pensada. N'observa el resultat, i en fer-ho, pot aturar-se per mirar-se, fins i tot, el mòbil cinc segons seguits sense esperar rebre un missatge. I quan ha desat els estris, els pedaços, la granera i el plomall, i quan es disposa a desar també l'escala, descobreix sobre el vidre de la finestra una nova petita taca aferrada, de no sap de què.

Els recomptes

S'asseu al banc devora dels grans pins. Puntual com cada dia, obre el bloc. Fulleja el dia primer, el dia segon, el dia tercer, el dia quart, el dia cinquè..., fins a arribar al dia en blanc en què es troba. Fulleja els cotxes grocs, els homes amb cotxet, els nens amb pilota, les dones sense bossa, els homes amb barba..., fins a arribar al dia en blanc en què ha de decidir què comptar.

Endret d'ella, per l'hora que és, veu desfilant la població. Jubilats, gent que corre amb xandall, gent que corre sense xandall, obrers de la telefònica, repartidors del butà... Més enllà del passeig, hi ha una via principal. Hi passen camions de repartiment, turismes, motocicletes... Una dona parla amb el mòbil. Sembla enamorada. Li lluen els ulls d'aquella manera amb què les dones i els homes, quan estan enamorats, parlen amb el mòbil.

Fa anys que descobrí la línia invisible que unia tots els seus embotics, afers i totes les seves parelles sexuals: els ulls d'aquella manera. Aquella forma de mirar. Descobrir-ho, li havia provocat un cert efecte que, a la llarga, es convertí simplement en coneixement, perquè no n'havia sabut treure gaire profit. Per això, entre d'altres motius, comptar dones o homes amb aquella mena de mirada no li sembla un encert.

Decideix continuar pensant una estona, quan s'adona que, just endret del seu banc del parc, a un centenar de metres més enllà, un home, que ha tret una llibreta de la bossa i que sosté damunt les cames creuades, després d'observar-la, hi anota alguna cosa.

Els focs

Us ho jur: el pare del meu pare, el meu avi, i el pare del seu pare, el seu avi, ho pactaren clarament, i en vaig ser testimoni. Estàvem enfilats dalt un arbre, no record quin, quan vàrem veure els nostres avis donant-se la mà i signant al vent que sempre tendria dret de pas per aquell camí. El mateix camí per on passà el taüt de tots dos avis, el seu i el meu, amb anys de diferència.

Temps més tard, la mort dels dos avis va provocar que un dia de pluja, el seu pare va venir a veure el meu perquè una vegada més es donassin la mà i signassin al vent que el dret de pas continuava.

I fins aquí hem arribat. Al bar, on ens hem citat per parlar, precisament, del dret de pas, ara que tots dos hem perdut els pares.

—Recordes quan pujàvem als arbres de petits? —li dic...

—Enfilat-me a un arbre? No ho record haver fet mai, això.

“Bon inici”, vaig pensar. I sí: ara, per arribar a casa hem de travessar el puig, veure si la porta de ferro dels vesins alemanys és oberta —la majoria de les vegades la hi tenen, però a l’hivern tenen por i la tanquen—, seguir endavant dos quilòmetres, veure si la porta dels anglesos és oberta, travessar-la, pujar la barda i seguir dret mig quilòmetre per arribar a casa. Per cert. Tenc llenya, molta, i menys al vesí de devora casa, la venc a bon preu.

Els acords

Els va presentar un amic comú, i en aquella primera cita ja no es posaren d'acord sobre la pel·lícula que havien de veure. Ella volia veure la darrera entrega d'una saga de ciència-ficció; i ell, una novetat d'espies. Finalment, varen anar directament a sopar sense cinema. I a pesar d'estimar-se més xinès, ella, i italià, ell, varen acabar sopant en un vegetarià.

Varen començar a veure's una vegada per setmana, sobretot els divendres i els dissabtes i, a poc a poc, després d'afinar els sentiments, varen començar a festejar i compartir el temps a diari. Això sí: en les seves sortides mai no arribaven a un acord de la cosa a fer. I després d'exposar els seus arguments, acabaven per anar al parc d'atraccions, sense ganes reals d'anar-hi, a l'aquàrium, amb certa indiferència pel món animal marí, o a l'hipòdrom, sense cap tradició anterior de veure ni entendre'n, ni de cavalls ni de carreres.

Varen gaudir d'un període de festeig breu —un any i tres mesos— abans de la boda civil i religiosa. Per celebrar-ho, varen fer dues festes diferents: una de més íntima, per a pocs convidats; i una altra de més a l'engròs, per a aquells mateixos convidats, i tota la resta. Ja fa anys d'això. Tenen un pis cèntric i una casa al camp; un tot terreny i un turisme; i dues filles i dos fills: na Marta Maria, na Maria Marta, en Manel Antoni i n'Antoni Manel.

Els silencis

Li encantava llegir els resultats dels combats de judo que apareixien cada dilluns a la premsa local. I així, llegint-ne les classificacions a la terrassa del bar, va ser quan aquella dona s'assequé a la taula, acompanyada de la nena. Quan les va veure assegudes davant d'ell, no va saber què dir, i encara menys quan ella, la dona, el saludà amb certa familiaritat, el besà a la galta i li demanà com anava el dia. I tot allò, sota l'atenta mirada de la nena, d'uns cinc anys.

Per uns instants, dubtà si s'havia despertat d'una mena de coma, després del qual, a poc a poc, aniria adquirint la memòria de qui era ell, i de qui era ella i de qui era la nena. Però no, recordava perfectament que es deia Pep, que era mecànic, i que estava esmorzant a la terrassa, com cada dilluns, i llegint els resultats dels combats de judo del cap de setmana. Es tornà a mirar aquella dona, i aquella nena, que no havia vist mai abans, i respongué, finalment, que bé, que el dia anava bé.

Aleshores, els demanà com estaven elles, i totes dues respongueren, també, que bé. I va ser parlant parlant, com si es coneguessin feia temps i amb la feina feta, que varen començar a compartir matins, terrasses, tardes i parcs, per acabar vivint a la casa d'ella, que era més gran que el pis d'ell, i en resum, varen començar, des d'aquell dia, a compartir el que es diu, vulgarment, la vida.

Ja fa temps, d'això. I demà, dissabte, la fillastra, té la final del campionat autonòmic de judo, i amb serioses opcions de medalla en la categoria júnior.

Les trobades

Quan va convidar-los pel seu aniversari, de seguida el grup va omplir-se de felicitacions i emoticones grogues somrients. Però a la vegada, cada un dels membres anuncià els compromisos que tenia. Que si una comunió de la neboda, que si un assaig general del grup de teatre, que si un càsting per a malabaristes, que si un aplec de Scrabble...

En tothom dir la seva, la pantalla del mòbil visualitzà, de manera clara, com els era impossible trobar-se tots a la vegada, i com era de trist que la seva, fos una amigat, després de tants d'anys, de pantalla tàctil. Això darrer, ho va dir na Marta amb una emoticona que plorava.

La idea del sorteig, la va tenir na Verònica. I quan ho va deixar anar al grup, la cosa s'anà afinant fins a establir les regles del joc. En aquell primer sorteig, la sort va recaure sobre l'amiga de la comunió. I així va ser com aquell diumenge assenyalat, un mes després de la invitació, als darrers bancs de l'església es col·locaren els taulers de l'Scrabble, el grup de teatre assajà l'obra en una de les capelles, amb el vistiplau de mossènyer, que era un enamorat del teatre amateur. El càsting dels malabars serví per amenitzar el desconcert dels nens que feien la comunió. I la torrada de carn, per celebrar l'aniversari de

na Marta, es parà just a la sortida de missa, quan la reunió anual de Protecció Civil finalitzà, i el darrer dels vehicles en proves apagà la darrera de les sirenes, les quals, a més, eren d'un groc molt llampant, d'un groc cridaner, d'un groc, com ara, d'emoticona.

Les calmes

Quan entra en el centre de massatges i teràpies relaxants, el conduïxen per un corredor gairebé a les fosques, fins a arribar a una petita habitació tota blanca, amb una llitera arranada a un pany de paret i amb aroma de bosc alpi.

S'asseu sobre la llitera, la qual grinyola una mica en rebre el seu pes. Per l'altaveu, sonen acords orientals, lents, com solen ser els acords orientals. Prova de creuar les cames, però en sentir grinyolar la llitera quan les alça, se n'oblida i abaixa les cames novament. Sospira, i torna a demanar-se per què els seus amics li deuen haver regalat aquella sessió de massatge relaxant.

No se sent gens estressat. Està content i satisfet. Ha assolit unes fites laborals que li permeten desconnectar ràpidament quan apaga l'ordinador, s'acomiada del despatx i baixa per l'ascensor de l'oficina per respirar l'aire del carrer. La seva vida afectiva és pletòrica: estima la dona amb qui dorm, que, a més, l'estima i es fan feliços. No té cap preocupació que no pugui superar, i atorga el temps precís, com amb un rellotge suís, per a cada problema. La seva intel·ligència emocional és plena. Els pares estan bé, disposen de bona salut i són actius, i ell mateix té noves il·lusions amb l'adequada temporització per abastar-les. Però a pesar de tot això, a pesar de

ser feliç i sentir-s'hi, els seus amics, pel seu aniversari, li han regalat un massatge antiestrès.

S'adona que porta cinc minuts esperant en aquella sala. La música continua sonant: acords pinçats sobre una mena d'arpa. De tant en tant, sent veus que proven de parlar fluixet, i portes que s'obren i es tanquen més enllà de la seva. Pel corredor, les veus, com encatifades, es van aproximant per allunyar-se finalment, com unes passes. Potser, en comptes de seure i esperar davant la porta de la seva cabina, hauria d'estar despullant-se, pensa. I observa dos penjadors clavats a la paret, silenciosos.

Amb la mà, s'aturà el peu, el qual ha començat a remenar convulsivament. Respira fondo, i aleshores descobreix, en aquella aroma de bosc alpi, notes de mentol que li envaeixen el pit. Vigilant els grinyols que deixa anar la llitera, comença a picar tots dos peus l'un contra l'altre. Es mira l'hora. Passen ja set minuts de l'hora prevista. No, ara ja en passen vuit.

Els més-enllà

Quan s'acomiaden, la besa a la galta, tanca la porta del cotxe, la saluda amb la mà i se'n va cap al ferri. Puja per la passarel·la, saluda els mariners i s'asseu en una butaca de popa, a la vegada que deixa anar una respiració fonda.

No hi viatja gaire gent. Només veu uns quants caps endret d'ell, els quals, observen a la pantalla del televisor una parella travessant un desert. Porten armes i semblen fugir d'algú. Com que no li interessin les parelles amb armes que fugen, treu un llibre de la bossa.

Porten deu minuts de travessia, i ell quatre pàgines del llibre. El dia se li cansa assegut a la butaca, i la lectura se li fa lenta, i s'endormisca. Quan torna a obrir els ulls, s'adona que sí que s'ha adormit, i que ha caigut en hora. Consulta el mòbil i té un parell de missatges d'ella.

—Estàs bé? Què ha passat? Contesta!

No entén aquells missatges, i els hi respon:

—Hola! Per aquí, tot bé... Que ha passat res?

Passen uns instants abans que la pantalla del mòbil es torni a il·luminar.

—Per fi, quin ensurt... —diu ella—. Sentia la ràdio en el cotxe i han dit que hi ha hagut un incident en el ferri. Estàs bé?

Ell obre els ulls ben sorprès.

—Què dius que ha passat? —escriu ell—. Estam tots bé. No sé per on som, perquè és fosc i no s’hi veu, però estam la mar de bé. No ho sé... devem ser pes Freus... Això del ferri era aquí? N’estàs segura?

—Sí... bé... em sembla que sí... —escriu ella—. Deien que havien xocat dos ferris... I és clar, m’he espantat. Tu estàs bé?

—I tant que sí... Mira, ara mateix estan fent l’avanç del telenotícies i no parlen de cap ferri... Només apareix un accident a la carretera, amb un munt de cotxes implicats. I és curiós, n’hi ha un de blau, igualet que el teu.

Can Gallet, 2017

Agraïm a les persones relacionades a continuació que amb les seves aportacions hagin fet possible l'edició d'aquest llibret:

Alfred Quintana i Garrido
Anna Fité
Carla Mulet i Matas
Caterina Solà i Ramoneda
Cèlia Romagosa i Ruiz
Cristina Valls i Solé
Elena Itxart i Escorsa
Elvira Carrió
Ester Làzaro i Prat
Esteve Guardiola i Bufí
Família Làzaro Prat
Francesc Bechdejú
Francesc Girbau i Cucurull
Gemma Xarles i Jubany
Giovanni Bedoya
Helena Itxart i Escorsa
Isabel Gadea i Valera
Joan Jubany i Itxart
Joan Jubany i Lorente
Joaquim Barbena i Martínez

Jordi Fradera i Noè
Jordi Xarles i Jubany
Josep Jubany i Itxart
Josep Martín i Barbena
Llorenç Soldevila i Balart
Lluïsa Esteve i Boada
Marga Franco i Casamitjana
Maria Majó i família
Montserrat Jubany i Itxart
Núria Manté i Bartra
Núria Ribas i Martí
Pol Jubany i Itxart
Rebecca Fradera i Jubany
Rita Jubany i Itxart
Rocío Martín i Sánchez
Roger Fradera i Jubany
Soledad Sánchez Escobar
Toni Cantó i Vera
Xavier Mitjà i Servisé
Xavier Vidal

Aquesta obra ha estat editada per
l'**Associació cultural Helena Jubany**
gràcies al conveni amb
la **Direcció de Cultura de l'Ajuntament de Mataró**
i les aportacions dels membres de l'associació i altres persones.

S'ha distribuït gratuïtament amb el **diari Ara**
el dia 23 de desembre de 2017.

associació
**helena
jubany
i lorente**

Enamorada de la lectura des de l'adolescència, l'**Helena Jubany** visqué a l'entorn del llibre com a periodista, llibretera, contertuliana, autora de recensions, correctora, bibliotecària, contacontes... i darrerament esbrossava il·lusionada el camí de la producció pròpia amb relats curts. Però aquest moment dolç de la seva vida i la seva vocació literària van ser estroncades la matinada del 2 de desembre de 2001, en què fou assassinada, a l'edat de 27 anys. Els qui la van matar, avui encara són al carrer.

L'**Associació cultural Helena Jubany i Lorente**, creada per familiars, amics i companys de l'Helena, vol mantenir encesa la flama del seu record i prendre el relleu de la seva il·lusió per la creació literària i la narració oral.

Amb aquesta finalitat, l'associació ha instituit el **Premi Helena Jubany** de narració curta o recull de contes per a ser explicats, que es convoca cada any el 27 de febrer, data del naixement de l'Helena, i es lliura el 2 de desembre, data de la seva mort.

X PREMI LITERARI HELENA JUBANY

DE NARRACIÓ CURTA O RECVLL DE CONTES
PER A SER **EXPLICATS**

ara.cat

Helena

associació
**helena
jubany
i lorente**

Ajuntament
de Mataró

CULTURA
MATARÓ